

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
BROJ: 57 0 Ps 054955 19 Rev
Banjaluka, 29.01.2020. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija, Tanje Bundalo kao predsjednika vijeća, Davorke Delić i Gorjane Popadić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužioca E. d.o.o G., ul. ..., koga zastupaju M.K. i M.Đ., advokati iz G., protiv tuženog „Telekomunikacije RS“ a.d. Banjaluka, koga zastupa S.D., advokat iz B., radi naknade štete, te po protivtužbi tuženog-protivtužioca „Telekomunikacije RS“ a.d. Banjaluka, koga zastupa punomoćnik S.D., advokat iz B., protiv tužioca - protivtuženog E. d.o.o G., koga zastupaju M.K. i M.Đ., advokati iz G., radi isplate duga, odlučujući o reviziji tužioca - protivtuženog izjavljenoj protiv presude Višeg privrednog suda u Banjaluci broj 57 0 Ps 054955 19 Pž 2 od 25.09.2019. godine, na sjednici održanoj dana 29.01.2020. godine, donio je

PRESUDU

Revizija se odbija.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom Okružnog privrednog suda u Banjaluci broj 57 0 Ps 054955 09 Ps od 31.01.2019. godine odbijen je tužbeni zahtjev tužioca da mu tuženi na ime naknade štete plati ukupan iznos od 3.476.344,70 KM i to:

- na ime održavanja pravnovaljane opšte dozvole za javnog mrežnog operatera i dozvole za pružanje fiksnih javnih i telefonskih usluga za koje je Regulatornoj agenciji za telekomunikacije BiH za period od 22.06.2006. do 02.07.2008. godine tužilac isplatio iznos od 101.714,70 KM;
- na ime troškova nabavke opreme za rad iznos od 150.047,00 KM;
- na ime nezakonito obračunate i naplaćene cijene za usluge koje je tuženi pružao tužiocu prema Ugovoru o interkonekciji br. 1-01-10794/06 od 05.12.2006. godine i Aneksima tog ugovora iznos od 1.053.396,00 KM;
- ime izgubljene dobiti iznos od 2.171,187,00 KM, sve sa zakonskom zateznom kamatom od 02.02.2009. godine do isplate, uz naknadu troškova parničnog postupka, sa zateznom kamatom od dana presuđenja do isplate (tačka I izreke).

Obavezan je tužilac-protivtuženi da tuženom-protivtužiocu isplati iznos od 118.091,94 KM, sa zakonskom zateznom kamatom i to:

- na iznos od 12.735,95 KM od 04.09.2008. godine do isplate,
- na iznos od 151,82 KM od 04.09.2008. godine do isplate,
- na iznos od 2.946,91 KM od 02.11.2008. godine do isplate,

- na iznos od 13,69 KM od 02.11.2008. godine do isplate,
- na iznos od 21.954,39 KM od 02.01.2009. godine do isplate,
- na iznos od 33.417,20 KM od 24.11.2008. godine do isplate,
- na iznos od 16,99 KM od 24.11.2008. godine do isplate,
- na iznos od 5.085,28 KM od 02.01.2009. godine do isplate,
- na iznos od 0,67 KM od 02.01.2009. godine do isplate,
- na iznos od 4,62 KM od 02. 01.2009. godine do isplate,
- na iznos od 11.763,27 KM od 30.01.2009. godine do isplate,
- na iznos od 1,15 KM od 30.01.2009. godine do isplate,

kao i da tuženom - protivtužiocu naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 23.967,45 KM, sa zakonskom zateznom kamatom od 31.01.2019. godine, kao dana presuđenja do isplate.

Odbijen je u preostalom dijelu zahtjev tuženog – protivtužioca za naknadu troškova postupka u iznosu od 57.464,55 KM, koji predstavlja razliku između zahtijevanog i dosuđenog iznosa (tačka II izreke).

Drugostepenom presudom Višeg privrednog suda u Banjaluci broj 57 0 Ps 054955 19 PŽ 2 od 25.09.2019. godine, žalba tužioca - protivtuženog je odbijena i presuda Okružnog privrednog suda u Banjaluci broj 57 0 Ps 054955 09 Ps od 31.01.2019. godine, potvrđena.

Odbijen je zahtjev tužioca - protivtuženog za naknadu troškova sastava žalbe u iznosu od 6.032,80 KM i sudske takse na žalbu.

Blagovremeno izjavljenom revizijom drugostepenu presudu pobija tužilac – protivtuženi iz razloga povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se revizija usvoji, obje nižestepene presude ukinu i predmet vrati na ponovno suđenje.

Odgovor na reviziju nije podnesen.

Revizija nije osnovana.

Predmet spora u ovoj parnici je zahtjev tužioca da mu tuženi po osnovu naknade obične štete i izgubljene dobiti isplati iznos od 3.476.344,70 KM, sa kamatom i troškovima postupka, te protivtužbeni zahtjev tuženog - protivtužioca da mu tužilac - protivtuženi po osnovu neplaćenih faktura isplati iznos od 118.091,94 KM, sa zakonskom zateznom kamatom i troškovima postupka.

Na osnovu izvedenih dokaza i rezultata cjelokupnog postupka prvostepeni sud je utvrdio da je tužilac kao poslovni subjekat 17.12.2004. godine registrovan u Republici Srpskoj i da mu je 05.12.2006. godine od nadležnih regulacionih tijela kao operateru telekomunikacija (kao domaćem pravnom licu registrovanom za obavljanje djelatnosti “pružanje telekomunikacionih usluga”) dodijeljena dozvola za uspostavljanje javne telekomunikacione mreže, Opšta Dozvola za javnog mrežnog operatera No. DMOL-TS/095/06 i Dozvola za pružanje fiksnih javnih telefonskih usluga No. DUFT-TS/07/06, sve izdano od strane Regulatorne Agencije za komunikacije (dalje: RAK); da je tuženom dodijeljena Dozvola za javnog operatera fiksne telefonije prema kojoj je u skladu sa odredbom člana 14. stav 1. Zakona o komunikacijama BiH

(Sl.glasnik BiH br.31/3, 75/06, 32/10, dalje: ZK BiH) operater komunikacija koji ima značajnu tržišnu snagu i položaj koji je jednak dominaciji (dominantni operater) u Republici Srpskoj; da je tužilac sa tuženim zaključio Ugovor o interkonekciji 05.12.2006. godine, te još tri Aneksa ugovora; da su Ugovorom definisani uslovi i rokovi u kojima će Telekom Srpske omogućiti operateru – E. d.o.o. G. usluge interkonekcije da bi ispunio svoju obavezu u skladu sa dodijeljenom Dozvolom za javnog operatera fiksne telefonije, da omogući interkonekciju i pristup svom telekomunikacionom sistemu; da je članom 5. tačka 2. Ugovora predviđeno da će se, ukoliko je količina operatorovog saobraćaja isporučena na određenoj relaciji interkonekcije sa Telekomom Srpske ispod 60% standardne količine saobraćaja koja iznosi dvjesto hiljada minuta mjesečno za jednu 2Mb/s grupu, na cijene saobraćaja navedene u ekonomskom aspektu RIP dokumenta Telekoma Srpske, u ovom Ugovoru i pripadajućim aneksima ovog ugovora, primjenjivati povećanje cijena u iznosu od 50%, po isteku šest mjeseci po puštanju u komercijalni rad; da su Aneksom broj 1 od 22.11.2007. godine ugovorene cijene i način plaćanja za iznajmljivanje linija, terminiranje međunarodnih poziva u fiksnu mrežu Telekoma Srpske, tranzitiranja međunarodnih poziva u mobilnu mrežu Telekoma Srpske, tranzitiranja međunarodnih poziva u fiksne mreže BH Telekoma i HT Mostara kao i tranzitiranja međunarodnih poziva u mobilne mreže BH Telekoma i HT Mostar, uz obavezu ugovornih strana da do 5-og u mjesecu, za prehodni mjesec, razmijene podatke o saobraćaju putem e-mail-a, te će nakon analize i usaglašavanja Telekom Srpske ispostaviti račun za svoje usluge do 8-og u mjesecu za prethodni mjesec i uputiti ga drugoj strani, da će se, ukoliko se naknadno ustanovi neispravnost nekog od ispostavljenih računa sravnjenje izvršiti putem knjižne obavijesti; da su Dopunom Aneksa 1. dodane cijene koje će operator E. d.o.o. G. plaćati Telekomu Srpske za uslugu tranzitiranja nacionalnih poziva u fiksne mreže drugih alternativnih operatera u BiH (0,0600 KM/min); da su Aneksima 2 i 3. na Ugovor regulisana pitanja tehničke prirode i navedene kontakt osobe ispred ugovornih strana koje će pomoći tehničku realizaciju zaključenog ugovora; da iz faktura tuženog upućenih tužiocu na ime naplate izvršenih telekomunikacijskih usluga proizlazi da je tuženi tužiocu za period od 01.03.2007. godine do 31.12.2008. godine ispostavljao fakture za usluge terminiranja i tranzitiranja poziva, kao i za mjesečni zakup signalizacionih i interkonekcijskih 2 Mb/s linkova; da iz elektronske korespondencije iz perioda od jula mjeseca 2008. godine pa do januara 2009. godine proizlazi da su odgovorne osobe tuženog bile u kontaktu putem e-maila sa D.Đ., odgovornim licem zaposlenim kod tužioca i da su u navedenom periodu usaglašavali dostavljena mjerenja, te imali saglasnost za ispostavljanje faktura tužiocu za period do 11-og mjeseca 2008. godine, dok odgovor na poslana mjerenja i obračune (za 11. i 12. mjesec 2008. godine) nisu dobili od strane tužioca i pored upornog insisiranja na istom; da iz knjižnih obavijesti proizlazi da su iste ispostavljene od strane tuženog i da sve glase na zaduženja po fakturama koje se odnose na povećanje cijene u iznosu od 50%, u skladu sa članom 5.2. Ugovora o interkonekciji; da iz nalaza vještaka elektro struke proizlazi da je tužilac prilikom realizacije predmetnog ugovora prihvatao međunarodne pozive koji potiču izvan BiH i prosljeđivao ih u mrežu tuženog do njegovih krajnjih pretplatnika i pretplatnika drugih operatera u BiH;

Kod ovako utvrđenog činjeničnog stanja prvostepeni sud nalazi da je Ugovor o interkonekciji tipski ugovor, sadržinski isti za sve operatere, radjen na osnovu Referentne interkonekcijske ponude (dalje: RIP) kao dokumenta odobrenog od strane RAK kao regulatornog tijela na nivou BiH i da su neosnovane tvrdnje tužioca da je od strane tuženog stavljen u nejednak položaj pod nepovoljnijim uslovima u odnosu na druge operatere, jer je RAK, koja je u skladu sa ZK BiH, nadležna da obezbeđuje jednak i transparentan pristup svim korisnicima, u više navrata

potvrđivala zakonitost postupanja tuženog. Zaključuje da je tužilac prilikom realizacije predmetnog ugovora prihvatao međunarodne pozive koji potiču izvan BiH i prosljeđivao ih u mrežu tuženog do njegovih krajnjih pretplatnika i pretplatnika drugih operatera u BiH, što je potvrdio i vještak elektro struke, tako da je tuženi fakturisao cijenu usluga tužiocu u skladu sa zaključenim Ugovorom o interkonekciji i Aneksima.

Polazeći od toga da je zakonska obaveza tužioca da, radi obavljanja djelatnosti pružanja telekomunikacionih usluga pribavi dozvolu za mrežnog operatera i dozvolu za pružanje fiksnih javnih telefonskih usluga koje izdaje RAK, da su troškovi nabavke opreme za rad u iznosu od 150.047,00 KM uobičajeni nužni troškovi potrebni da bi se ispunili opšti uslovi za obavljanje djelatnosti pružanja telekomunikacionih usluga, koji se ne mogu staviti na teret tuženom, da RAK kao tijelo koje je nadležno da kontroliše zakonitost postupanja dala suglasnost na RIP i nije našla da tuženi svojim ponašanjem zloupotrebljava tržišnu snagu, te je odobrila da cijene usluga terminiranja i tranzitiranja međunarodnih poziva budu predmet komercijalnog dogovora između ugovornih strana, prvostepeni sud nalazi da je tuženi postupao u skladu sa odredbama ZK BiH, RIP i zaključenog ugovora, što je potvrđeno i od strane RAK, te da nije osnovan zahtjev za naknadu štete na ime održavanja pravnovaljane opšte dozvole za javnog mrežnog operatera i dozvole za pružanje fiksnih javnih i telefonskih usluga u iznosu od 101.714,70 KM, na ime troškova nabavke opreme za rad iznos od 150.047,00 KM, na ime cijene za usluge koje je tuženi pružao tužiocu u iznosu od 1.053.396,00 KM, kao i u pogledu naknade izgubljene dobiti u iznosu od 2.171.187,00 KM, na ime izmakle dobiti po biznis planu, koji i prema izjavi vještaka ekonomske struke ne može biti osnov za utvrđivanje izgubljene dobiti.

Iz tih razloga je pozivom na odredbe člana 154 i 189. Zakona o obligacionim odnosima („Sl. list SFRJ“ broj 29/78, 39/85 i 57/89, te „Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 17/93, 3/96, 39/03 i 74/05, u daljem tekstu ZOO) odbio tužbeni zahtjev.

Odlučujući o protivtužbenom zahtjevu koji se temelji na fakturama koje su ispostavljene na osnovu prethodno provedenih mjerenja, prvostepeni sud je zaključio: da je tuženi-protivtužilac dokazao da je u svemu postupao u skladu sa zaključenim Ugovorom o interkonekciji, ZK BiH i RIP, da se radilo o terminiranju i tranzitiranju međunarodnih poziva putem telekomunikacionih sistema tuženog-protivtužioca, da iz nalaza vještaka ekonomske struke proizlazi da su sve usluge fakturisane u skladu sa zaključenim ugovorom, da je tuženi-protivtužilac u skladu sa članom 5.2. Ugovora o interkonekciji imao pravo da fakturiše i nedovoljno iskorištene kapacitete zakupljenih linkova, da su neosnovane i ničim dokazane tvrdnje tužioca da je tuženi-protivtužilac, kao dominantni operater, sa operaterima izvan BiH dogovarao promjene cijena koje bi uticale na potrošnju na tržištu, odnosno da je na taj način onemogućavao popunjenost linkova za interkonekciju. Na osnovu toga, pozivajući se na odredbe člana 148. stav 1, 262. i člana 277. ZOO, prvostepeni sud je usvojio protivtužbeni zahtjev.

Drugostepeni sud je prihvatio činjenično utvrđenje i pravne zaključke prvostepenog suda te je žalbu tužioca – protivtuženog odbio i prvostepenu presudu potvrdio temeljem odredbe člana 226. Zakon o parničnom postupku („Službeni glasnik RS“ broj 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13, u daljem tekstu: ZPP).

Pobijana presuda je pravilna i revizijom tužioca - protivtuženog se ne dovodi u pitanje.

Tužilac svoj tužbeni zahtjev temelji na tvrdnjama da je tuženi koristeći svoju poziciju dominantnog operatera uslovio tužioca da pod nepovoljnim uslovima, različitim od onih pod kojim je tuženi zaključio ugovore sa drugim operaterima, zaključi Ugovor o interkonekciji 05.12.2006. godine, kao i anekse ugovora u kasnijem periodu.

Tužilac pored toga tvrdi da je tuženi suprotno članu 2. ZK BiH, uslugu prenošenja signala koji dolazi od tužioca okarakterisao kao međunarodnu telefonsku uslugu, te da je sve pozive tužioca, pa i one u lokalnom saobraćaju obračunavao i naplaćivao po cijeni međunarodnih poziva. Slijedom toga smatra da mu je tuženi pričinio štetu koja se ogleda u tome da je imao troškove održavanja pravovaljane Opšte dozvole za javnog mrežnog operatera i Dozvole za pružanje fiksnih javnih telefonskih usluga za koje je RAK za period 22.6.2006. do 2.7.2008. godine platio iznos od 101.714,70 KM, da je imao trošak nabavke opreme za rad u iznosu od 150.047,00 KM, da je na ime nezakonito obračunate i naplaćene cijene za usluge koje je tuženi pružio tužiocu prema ugovoru o interkonekciji i aneksima pretrpio štetu u iznosu od 1.053.396,00 KM, te na ime izgubljene dobiti iznos od 2.171.187,00 KM na ime neostvarene dobiti koju je tužilac utvrdio u svom biznis planu kada je počeo obavljati poslove operatera prema dobijenim dozvolama od strane RAK.

Prema činjeničnom utvrđenju nižestepenih sudova tužilac je od nadležnog regulatornog tijela dobio adekvatna odobrenja i stekao status javnog mrežnog operatera, dok tuženi ima položaj dominantnog operatera u skladu sa članom 14. stav 1. ZK BiH.

Nije sporno da su parnične stranke zaključile ugovor o interkonekciji dana 05.12.2006. godine, a kasnije i tri aneksa tog ugovora kojima su definisani uslovi i realizacija navedenog Ugovora, način plaćanja za iznajmljivanje linija, terminiranje i tranzitiranje međunarodnih poziva.

Tužilac je po osnovu Ugovora bio interkonektovan tj. fizički povezan mrežom javnih elektronskih komunikacija sa tuženim, dok je oprema tužioca bila fizički smještena u prostorijama tuženog u B. u kojima se nalaze tačka razgraničenja poziva koja predstavlja tačku prelaza odgovornosti i vlasništva nad opremom između tužioca i tuženog, kao i tačka predaje koja predstavlja tačku u kojoj se odgovornost vođenja i upravljanja pozivima prebacuje sa tužioca na tuženog.

Ugovor je zaključen na osnovu RIP, kao dokumenta odobrenog od strane RAK, kao regulatornog tijela na nivou BiH, kojim su definisani uslovi i procedure pružanja usluga licenciranim operaterima u BiH u svrhu interkonekcije na fiksnu mrežu M-tela i pružanje usluga istog, kojim je predviđeno da je međunarodni poziv onaj koji je generisan (terminiran) van granica BiH, a nacionalni poziv onaj poziv koji se terminira unutar BiH, da se uslugom terminiranja dolaznih međunarodnih poziva Telekomu Srpske obezbjeđuje terminiranje poziva koji potiču izvan BiH preko mreže operatera posredstvom tačke pristupa do pretplatnika Telekomu Srpske, u skladu sa pravilima i uslovima definisanim ugovorom o interkonekciji.

Takođe ovim dokumentom (RIP) propisano je da su cijene usluga terminiranja dolaznih međunarodnih poziva predmet komercijalnog dogovora između ugovornih strana (član 2. tačka 5. tačka 1.). Pored toga, RIP predviđa da su cijene za korištenje usluge tranzita međunarodnih poziva predmet komercijalnog dogovora, s tim da će cijena biti niža najmanje 25% od cijene poziva prema važećem cjenovniku telekomunikacionih usluga, dok je operater obavezan da plaća dogovorenu cijenu za pozive koji potiču iz njegove mreže i terminiraju u mreži operatera u

inostranstvu i obrnuto polazeći od cijena i uslova koji određuju drugi operateri za svoje usluge (član 4. tačka 5. tačka 1.).

Iz nalaza i mišljenja vještaka elektrotehničke struke E.Č. i dopune tog nalaza, proizlazi da je tužilac obezbjeđivao telefonske pozive izvan BiH koje je kolekovao i u digitalnom obliku transportovao do BiH, odnosno servera koji se nalazi u prostorijama tuženog u B., gdje ih je „raspakivao“ i kao domaći signal i poziv prosljeđivao u mrežu tuženog, a potom se taj poziv kroz nacionalnu mrežu BiH Telekom operatera prosljeđivao pozivanom pretplatniku. Vještak se izjasnio da je na taj način realizovana domaća usluga, ali da je riječ o međunarodnim pozivima koji su se terminirali i tranzitirali na području BiH i da se radilo o međunarodnom saobraćaju do tačke koja određuje kog tipa je saobraćaj.

Suprotno prigovorima revizije, nižestepeni sudovi su pravilno, na osnovu izvedenih dokaza, zaključili da su uslovi Ugovora bili isti za sve operatere, jer se radi o tipskom ugovoru koji se zaključuje i sa ostalim operaterima, da ni RAK kao regulatorni organ na nivou BiH nadležan da prema ZK BiH obezbjeđuje jednak i transparentan pristup svim korisnicima, nije utvrdila da je tužilac stavljen u nejednak položaj da pod nepovoljnim uslovima u odnosu na druge operatere obavlja posao po osnovu izdatih licenci.

Nížestepeni sudovi su pravilno ocijenili nalaz i mišljenje vještaka elektrotehničke struke i utvrdili da je tužilac prilikom realizacije predmetnog ugovora prihvatao međunarodne pozive koji potiču izvan BiH i prosljeđivao ih u mrežu tuženog do njegovih krajnjih pretplatnika i pretplatnika drugih operatera u BiH, tako da se radi o međunarodnim pozivima za koje je tuženi tužiocu shodno odredbama predmetnog ugovora i fakturisao cijenu usluge, pri čemu nije od uticaja gdje operater koji obavlja te poslove ima sjedište, da li u inostranstvu ili u Republici Srpskoj, odnosno BiH, jer to ne određuje karakter poziva.

Tužilac je zaključenjem ugovora prihvatio cijene usluga, koje mu tuženi kao dominantni operater nije nametnuo, a nije dokazao da su cijene usluga u Ugovoru bile nepovoljnije za tužioca u odnosu na druge operatere, pa se ne može pripisati u krivicu tuženog što Ugovor nije opravdao očekivanja tužioca u smislu ostvarenja ekonomskih ciljeva i u pogledu njegovih planova proširenja posla i rada, zbog čega su pravilno nižestepeni sudovi zaključili da nisu ispunjeni uslovi za naknadu štete iz člana 154. i 155. ZOO.

Tužilac je, da bi uopšte obavljao djelatnost pružanja telekomunikacionih usluga bio dužan u skladu sa ZK BiH pribaviti dozvolu za mrežnog operatera i dozvolu za pružanje fiksnih javnih telefonskih usluga koje izdaje RAK, što je njegova zakonska obaveza, tako da je neosnovano potraživanje tužioca da mu tuženi na ime naknade štete plati iznos od 101.714,70 KM na ime održavanja ovih dozvola. Pored toga, ne postoje uslovi da bi se dosudila naknada štete tužiocu za potraživanja troškova nabavke opreme za rad u iznosu od 150.047,00 KM jer se radi o troškovima neophodnim za obavljanje djelatnosti tužioca za koje nema osnova da se tuženi obaveže da ih snosi, jer tuženi te troškove nije izazvao.

Pravilno je odbijen i tužbeni zahtjev tužioca da mu tuženi na ime naplaćene cijene za usluge po predmetnom ugovoru plati 1.053.396,00 KM, jer je utvrđeno da je tuženi pružio tužiocu usluge na koje se obavezao ugovorom, koji je osnov za naplatu tih usluga. RAK je odobrila da cijene usluga terminiranja i tranzitiranja međunarodnih poziva budu predmet

komercijalnog dogovora, pa parnične stranke iste ugovorom definisale, tako da je tuženi, nakon što je predmetne pozive okarakterisao kao međunarodne, visinu tih usluga obračunao u skladu sa Ugovorom o interkonekciji i njegovim aneksima.

Takođe, pravilno je odbijen i zahtjev za naknadu izgubljene dobiti, jer tužilac nije dokazao da je tuženi uzrokovao gubitak zarade koju je predvidio biznis planom, tako da nisu ispunjeni uslovi za naknadu ovog vida štete iz odredbe člana 189. ZOO.

Neosnovano se revizijom ukazuje na povrede odredaba parničnog postupka iz člana 153. stav 1. ZPP, koje tužilac vidi u tome što je po prijedlogu tuženog, iz razloga što je vještak M.Č. zaposlen kod RAK, izuzet vještak u toku glavne rasprave, kada je dao nalaz i mišljenje i dopunu nalaza.

Prvostepeni sud je, nakon što je donio rješenje o izuzeću vještaka, odredio da se provede dokaz vještačenjem po drugom vještaku iste struke E.Č., sa istim zadatkom vještaku, te je na takav način omogućio parničnim strankama da raspravljaju u postupku, stavljaju prigovore i eventualne primjedbe na nalaz, te nakon obrazloženja nalaza i mišljenja prvostepeni sud je ocijenio taj dokaz kako pojedinačno tako i u skladu sa ostalim dokazima, ali nije mogao vršiti ocjenu nalaza i mišljenja izuzetog vještaka M.Č., niti svoju odluku zasnivati na istom.

Pogrešno revident smatra da odluka o protivtužbenom zahtjevu nije donesena pravilnom ocjenom dokaza, jer je nalazom vještaka elektro struke utvrđeno da linkovi koje je koristio tužilac nisu bili adekvatno popunjeni, te je tuženi shodno odredbi člana 5. tačka 2. ugovora mogao fakturisati tužiocu povećanje cijena u iznosu od 50%, pa se neosnovano prigovara u reviziji da tuženi nije dokazao postojanje činjenica na kojima je temeljio protivtužbeni zahtjev.

O prigovorima tužioca koje je iznio u žalbi, a koji su od bitnog značaja, izjasnio se drugostepeni sud u pobijanoj presudi, pa drugostepena presuda nije zahvaćena povredama odredaba parničnog postupka, kao ni donesena pogrešnom primjenom materijalnog prava kako neosnovano revident smatra.

Na osnovu svega izloženog odlučeno je kao u izreci na osnovu člana 248. ZPP.

Predsjednik vijeća
Tanja Bundalo

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Amila Podraščić